

a Csevice-forrás mellett

- Nagyon jó szálláshelyeket találtunk magunknak.
- Köszönjük!
- Családoknál...
- Igen, az tökéletes...
- Magánháznál...
- Szuper...
- Ritkán jönnek ide fiatalok...
- Gondolom...
- Pláne, színészek...
- Igen, ez most egy különleges eset...
- Ühüm... különleges...
- Elégge el is fáradtunk...
- Máris le akarnak feküdni...?
- Hát, ha lehet...
- Egyébként a parókián is van hely...
- Ühüm...
- Egy embernek...
- ...
- Csak ott nagyon nyikorog az ágy.

(RÉSZLET A DARABBÓL)

Érkezés Miskolcra

MÁHR ÁGI Jászai-díjas, **SERES ILDIKÓ** Jászai-díjas
SZEGEDI DEZSŐ Jászai-díjas, **RUSZNÁK ANDRÁS**
ZAYZON ZSOLT, KOKICS PÉTER, SIMON ZOLTÁN
MOLNÁR GUSZTÁV, SZABÓ IRÉN e.h.
BOHOCZKI SÁRA e.h., **CZAKÓ JULIANNA** e.h.
KOSIK ANITA e.h., **FRITZ ATTILA** e.h., **ÓDOR KRISTÓF** e.h.

Látványterv: **BOZÓKI MARA**
 Dramaturg: **DANCSECS ILDIKÓ, DERES PÉTER**
 Film: **CSERHalmi SÁRA**
 Ügyelő-Rendezőasszisztens: **EGYÜD TÜNDE**

Rendező: **SZŐCS ARTUR**

Bérletek és jegyek válthatók:
 Jegyiroda: 3525 Miskolc, Széchenyi u. 23.
 Telefon: 46/516-735, 516-736 E-mail: jegyiroda@mnsz.eu

A leporellöt szerkesztette: Rácz Attila Grafika: Lates Tamás Nyomda: Borsodi Nyomda Kft.
 Kiadja a Miskolci Nemzeti Színház Nonprofit Kft. Felelős kiadó: Kiss Csaba igazgató. A színház a műsorváltozás jogát fenntartja!

MISKOLCI
NEMZETI
SZÍNHÁZ

Deres Péter – Szőcs Artur:

Mi és Miskolc, avagy 272307 lépés a város felé

Életútjáték

CSARNOK

www.mnsz.eu

2012. június 6-án 14 fiatal alkotóművész indult el a Budapest közelében fekvő Becske faluból, hogy a Cserháton, a Mátrán és a Bükkön keresztül túra-vezető segítségével két hét alatt Miskolcra gyalogoljanak, majd érkezéskor a Miskolci Nemzeti Színház színészeivel kiegészülve egy előadást hozzanak létre. Ez az egyedi „gyalog-színház” – avagy a színlap szerint: „életútjáték” – elsősorban azt a célt szolgálta, hogy a miskolci színházba szerződő fiatal színészek az út során igazi csapatává, alkotóközösséggé kovácsolódjanak, kicseréljék színházról alkotott véleményüket – és természetesen, hogy olyan maradandó élményeket szerezzenek, amiket beépíthetnek a színházi gyakorlatba.

A fásasztó, mintegy 160 kilométeres út során folyamatosan anyagot gyűjtöttünk a készülő előadás-hoz. Megismertünk helyi legendákat, anekdotákat; megtudtuk, hogy mire büszkék vendéglátóink; mit látnának szívesen színházban; mi a véleményük a túránkról. A gyaloglás során vallomásos monológokat írtunk utunk stációiról, céljáról; a fizikai fájdalomról; szakmai elvárásainkról, örömeinkről, csalódásainkról; arról, hogy mit változtatnánk az életünkben. Az előadás ezeket a tapasztalatokat próbálja egyesíteni és rendhagyó színházi formába önteni. Az egymást követő epizódokat az elmesélt történetek, a megélt szituációk és a színészek gondolatai építik fel. A darab legfőbb kérdése, hogy mások történeteinek keresztül képesek vagyunk-e jobban megérteni saját élethelyzetünket?

Úgy gondoljuk az előadás gesztusértékű lehet a miskolci közönség felé: igyekeztünk valóban ráérezni ennek az országrésznek a hétköznapi problémáira, és az itt élők életéről közvetlen élmények alapján kívánunk beszélni. Természetesen két hét kevés arra, hogy teljes kép alakuljon ki bennünk ezekről a falvakról, tájakról, emberekről. Ugyanakkor igen erős benyomásokat szereztünk róluk, és kötelességünknek érezzük, hogy a magunk eszközeivel – egy új magyar színdarabon keresztül – valamit visszaadjunk abból, amit e rövid idő alatt kaptunk tőlük.

Szócs Artur, rendező

1. hét

2. hét

ARRÓL, HOGY A HELYBELIEK MIT GONDOLTAK A TÚRÁNKRÓL

„Díjazom. De milyen alkalomból van ez?”

„Az igen! Én nem mennék.”

„Örülök, hogy vannak olyan fiatalok, akik szívből szeretik szórakoztatni az embereket, és örömet okoz nekik, ha valamit átadhatnak másoknak a játékkal!”

„Miskolcra?! Az nem arra van!”

„Én mennék, csak cipőt váltanék.
És hoznám a Máté fiam.”

„Nem mennék veletek, mert az asszony sírna.”

„Nem mindenki vállalkozna erre. Főleg nem színész.”

„Nagyon jó! Egyébként volt már ilyen több is.
De ti országos fiatalok vagytok!”

A SZÍNÉSZEK ÚTINAPLÓJÁBÓL

„Menni kell, menni, menni előre, látni, megismerkedni, az a fontos.” Ezt mondta nekem egy néni Sámsonházán néhány napja. Az embereken azt látom, amikor beszélgetek velük, hogy adni akarnak. Egy történetet, egy viccet, egy titkot, könyvet, szörpöt, gyümölcsöt, pálinkát. Így teljesen mindegy, hogy egy nap 2 lépést, 800 métert vagy 40 kilométert kell megtenni...

Főpróbahét

Mi és Miskolc